

okresní v Liberci, jednak živnostenský soud v Praze rozhodnutí o návrhu na prozatimní opatření, neuznávající se ani ten ani onen věcně příslušným (záporný spor o příslušnost). O tomto sporu lze rozhodnouti jenom soudem jmenovaným v Šu 47 j. n. a nelze přiznati oprávnění názoru stěžovatele v tom směru, že by mohl tento soud rekursní snad zrušením napadeného usnesení zjednati nápravu. I bylo odmítnouti rekurs jako nepřípustný a naříditi okresnímu soudu v Liberci, by se zachoval dle Šu 47 j. n., čemuž není na odpor § 24 zák. o soud. živn., ježto soudu rekursnímu vzhledem k právoplatnosti usnesení okresního soudu v Liberci ze dne 12. dubna 1926 jest jistě zabráněno, rozhodovati o příslušnosti soudu živnostenského v Praze. Soud právě jmenovaný se ostatně i ve sporu týchž stran usnesením ze dne 19. května 1926 prohlásil nepříslušným, právě jako soud živnostenský v Liberci právoplatným usnesením ze dne 16. dubna 1926.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by, nebera zřetele na odmítací důvod, o rekursu po zákonu rozhodl.

#### D ů v o d y:

Rekursní soud míní, že jde o záporný spor o příslušnost mezi okresním soudem v Liberci a živnostenským soudem v Praze, o kterém lze rozhodnouti pouze soudu jmenovanému v Šu 47 j. n., kdežto on že nemůže zrušením napadeného usnesení zjednati nápravu. Proto odmítl rekurs jako nepřípustný a nařídil okresnímu soudu v Liberci, by se zachoval podle Šu 47 j. n. Rekursnímu soudu nelze přisvědčiti. Nehledí-li se ani k tomu, že poukaz na § 47 j. n. vůbec není případný, poněvadž ustanovení to se týká sporu o příslušnost mezi soudy jmenovanými v Šu 1 j. n., t. j. mezi soudy řádnými, sluší zdůrazniti, že vzhledem k ustanovení Šu 24 zákona o soud. živn. záporný spor o příslušnost mezi soudem řádným a soudem živnostenským vůbec nemůže vzejíti, poněvadž podle tohoto předpisu, když řádný soud vyřkl právoplatně, že soud živnostenský jest předmětně příslušným, rozhodnutí to jest závazné pro živnostenský soud místně příslušný a naopak. Ani další názor rekursního soudu, že rekurs je nepřípustným, není správným, poněvadž odporuje Šu 514 c. ř. s., podle něhož se rekurs nepřipouští jen v případech výjimečných, výjimka však, že by byl rekurs, o který tu jde, nepřípustným, v zákoně nikde není stanovena.

#### Čís. 6274.

**Kratší lhůty Šu 575, prvý odstavec, c. ř. s. neplatí ve sporu o vyklizení bytu, obývaného bez právního důvodu (služebního bytu po skončení služebního poměru).**

(Rozh. ze dne 15. září 1926, R I 651/26.)

Žalobce domáhal se na žalovaném vyklizení bytu proto, že šlo o byt služební a služební poměr byl již ukončen. P r o c e s n í s o u d p r v é

stolice uznal podle žaloby. Odvolání žalovaného soud první stolice odmítl, ježto bylo podáno až po osmidenní lhůtě Šu 575 c. ř. s. Rekursní soud napadené usnesení zrušil a uložil prvnímu soudu, by pomina uplatněný odmítací důvod, zavedl řízení o odvolání.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

#### Důvody:

Stěžovatel, bera na pomoc Neumannův Komentář k civilnímu řádu soudnímu (3. vydání strana 1614) a rozhodnutí nejvyššího dvoru soudního ve Vídni, přístupné ve sbírce Glaser Unger N. F. č. 1981, 2242, 3661 (Spr. R. č. 196), jakož i rozhodnutí téhož soudu ze dne 2. července 1914, č. j. Rv V 507/14, dokazuje rekursnímu soudu, řídícímu se do repertoře pod č. 196 zapsaným rozhodnutím nejvyššího dvoru soudního ve Vídni ze dne 9. ledna 1907, č. 20.191, že se lhůta podle Šu 575 c. ř. s. vztahuje na vyklizovací žaloby vůbec, tedy i na takové případy, jako jest jím tento, v němž vyklizovaný používá bytu bez právního důvodu. Ale nic podobného nedá se při pozorném čtení vyčísti ani z Neumannova komentáře ani z citovaných rozhodnutí, neboť by takový názor zřejmě odporoval zákonu. Obratem »auf andere Bestandstreitigkeiten« Neumann v Šu 575 c. ř. s. správně vystihl doslov zákona, mluvícího o »řízení v tomto oddílu upraveném«, totiž ve třetím oddílu, nadepsaném »Řízení v rozepřích z nájemní nebo pachtovní smlouvy«. Nejinak ovšem i dovolatelem citovaná rozhodnutí, zejména citované rozhodnutí zásadní. Stejně tak dovolatelem opomíjená konstantní judikatura tohoto nejvyššího soudu, která neměla se zřetelem na srozumitelný doslov zákona podnětu, by se uchýlila od zásadního rozhodnutí vídeňského soudu.

#### Čís. 6275.

**Pro nárok proti obci na náhradu škody pro zanedbání povinností, jež jí jako vlastníci pozemku ukládají bezpečnostní předpisy, jest pořad práva přípustným.**

(Rozh. ze dne 15. září 1926, R I 716/26.)

Žalobu proti obci v Čechách o náhradu škody, soud první stolice k námitce nepřípustnosti pořadu práva odmítl, rekursní soud zamítl námitku nepřípustnosti pořadu práva. Důvody: Pro posouzení, zda žalobní nárok je povahy soukromoprávní, či veřejnoprávní, a zda dle toho věc patří na pořad práva čili nic, rozhoduje obsah žaloby. Dle něho zakládá žalobce náhradní nárok proti žalované obci na to, že táž jako vlastnice pozemku čk. 1342, zapsaného jí do vlastnictví ve vložce č. 109 pozemkové knihy kat. obce Ch., pozemek ten v místech, kde se po něm veřejně chodí a kde žalobce dne 25. prosince 1925 kolem 4. hod. odpo., sklouznuv, na pravé noze se zranil, ani řádně neosvětlila ani neposypala, ba dovolila, aby se tudy na sáňkách a bruslích jezdilo, a že zanedbavši takto předpisy bezpečnostní úraz